

רוחם, לטוס כל הזמן לקצוות תבל, כדי לנאום באסיפות של המגבית הבונדס. כשנאום באסיפה כזאת שר, או אלוף, או אציל ישראלי אחר, עולה ההכנסה פי שניים.

(בעיני זוהי תעלומה. בחוקף תפקידי בכנסת, אני נאלץ לשמוע את נאוניהם של אותם השרים. אני הייתי מוכן להרים תרומה כדי לא לשמוע את נאוניהם של כמה מן השרים המעופפים האלה.)

אך נניח שזוהי טענה נכונה. הרי שרים צריכים לנוע ולנווד, במהרה רה חדשה דהילוכם של היתורו הרי נודר, כדי להוציא כסף מכיסי הרי הודים. התנועה הציונית העולמית היא בתנועה מתמדת בעולם. הרי פרפראזים מובילה ריוש לשנור.

אם כן, יש לנו בעייה. כי אנחנו מסלמים עבור הנסיעה האלה פעמים. כמה מן השרים המעופפים ביותר מופקדים על המשרדים המבורקים ביותר. אנחנו משלמים לא רק עבור הטיסות, אלא גם עבור הברדק הנגרם בגלל ההערות המתמדת של השרים.

מהו הפתרון?
פשוט מאד. כראש כל משרד ממשלתי, צריכים לעמוד שני שרים.

אחד יישב בשקט על האבר המיועד לכך, ינהל את המשרד וידאג לייצול, לצימום ולחיסכון. השני יטוס לחו"ל, אחת לשבועיים, כדי לנאום באסיפות הר מגבית.

במקום ממשלת צדלים אחת, כפי שישנה כיום, תהיינה שתי ממשלות צדלים.

זהו הפתרון תיקר, יש, כמוכן, גם פתרון זול.

אם השר של משרד פלוני יכולו להרשות לעצמו לשחות במרבית זמנו בחו"ל, משמע שהמשרד אינו חשוב. במקרה כזה, רצוי להפסיק לנהל אותו. זהו הפתרון היותר טובות.

יתכן, שאו נגיע למסקנה שבמדינה קטנה כשלנו, המתאימה בגודלה לאחת מחמש השכונות של העיר ניו יורק, דרושים רק חמשה-עשר משרדי-ממשלה.

לא יהיה דרוש סגן שרהבטחון?
 (במשרד הבטחון אין סגן. גם במשרד החוץ אין. זהו טיב המישטר בישראל — ככל שהמשרד חשוב פחות, כן רבים בו סגני-השרים.)

השייך ג'בר הוא בן-כפר. רוב הערכים במדינה, ובכללם הדרוזים, הם תקלים. מדוע לא יהיה פגן שרהחקלאות?

שמעון פרס לא המציא את ג'בר מועדי. מישהו כזה אוחז עליו, ואין לזקוף את הדבר על חשבונו.

לעומת זאת המצאת השר שמי עון פרס המצאה גדולה אחרת. לא לחינם זכה, בעבר, לכינוי שמעון פרסומת.

לפני כמה ימים נדהמו הקוראים למצוא בעיתוניהם עמודים על גבי עמודים של מיספרים. מסתבר כי משרד-התקשורת החליט לפרסם בעיתונים את כל מיספרי הטלפון שהשתנו בירושלים.

מי שניסה להשתמש במידע זה ולחייג לבעלי המיספרים, גילה כי רבים מן המיספרים הם משוברים. פשוט לא טרחו לקרוא המה ולדאוג לדיוק.

מדוע? מפני שאיש במשרד התקשורת או בעיתונות, לא האי מין לרנע, כי משרת הפירסום היא, באמת, למסור מידע.

לשם כך הרי יש מדריך הטלפון, ובי מיקרה הצורך אפשר להדפיס לו מוסף ולשלחו למנויים הצביח.

אם כן, לשם מה באו המודעות בעיתור נים, שעלו למשל-המיסים רבבות לירות? היה זה נמיון פשוט וגם לשחד את העיתונות.

כאשר שר אינו מצליח, יש בידיו שתי אפשרויות לסתום את פי הביקורת. האחת היא לחסל את הכשולן ולהסנו להצלחה. השניה היא לנסות ולשחד את המבקרים. למשל: כאשר שרהחבורה וסגנו, שניהם רודפי-פרסומת מובהקים, לוחמים

שוחד בספר הטלפונים

או סגן שרהסעד? או — סביר מכל — סגן שרהדתות?
 ואם יהיה מועמד דרוזי אחר, מדוע לא סגן שרהחניוך (יש שם כבר סגנים למכ-ביר, אשכנזי וספרדי, חילוני ודתי.)

אבד כל זה סביר מדי. נדמה כאילו החליטה הממשלה להגיע, אחת ודומה, לאבספורד המוחלט. סגן שר התקשורת.

המחשבה: האם כדאי לנסוך את הוד הנותנת מודעות יקרות כאלה? האם כדאי, עלידי מאמרי-ביקורת אחר, לשחוט את התרנגולת המטילה את ביציה-זהב?
 המודעות אינן נמסרות לפי שיקולים של תפוצה, או לפי כוג הקוראים של כל עיתון. הן נמסרות לפי שיקול סהור של שיהוד הענשה. השר מאמין שאפשר לשחד את העיתון — העיתון מקבל, הרי עיתון הרגיו את השר — אינו מקבל. זוהי שיטה כללית, ורישמית.

מפקח עליה משרד ראשיהממשלה, שכל המודעות הממשלתיות חייבות לעבור דרכו.

שר פלוני מפרסם במודעות-ענק סחורה שכלל אינה מצוייה בשוק.

שר אלמוני (שאינו רוצה להישאר אל-מוני) מוסר לעיתון, אשר מרבית קוראיו הם זקנים, מודעות-ענק שנועדו למשוך את הנוער למקצוע מסויים. חברו מוסר לעיתון-נוער מודעות על הזכות לקיצבת זיקנה.

אני עוד ממתין למודעות-ענק שי תודיע לאנאלפבתים מה העשות כדי ללמוד לקרוא.

החשבון למשל-המיסים הוא עצום. נוסף עליו, כמוכן, חשבון הפירסומים הממשלתיים הישירים.

אי חשר, אי המישרר שיוותר על התענוג להוציא כתביעת מפוי אר משדו, מעותר בתצלומי השר ופמלייתו, מודפס על ניירייבוא משוכח?

שמעון פרס בשאל תחתית

אם ישראל היא אלופת הנסיעות, השר שמעון פרס הוא אלוף הנוסעים. נדמה לי שכבר טס השנה שבע פעמים, עולים עליו רק חברו לבדוק שם את המטרו. ושרה פנים, שהוא יותר בחוף מאשר בפנים.

שמעון פרס מרקיע שחקים, וי הוא מגיע לשאול תחתית.

פשוטו כמשמעו.

אכרים אחרים, ובדי ספק יותר מעניינים.

אפשר היה לחייך אילו טסו שר החקלאות והפיאדלים של משרדו למכסיו, כדי לטעום את טעם הבגנות של אקאפולקו. או אילו הפליג שרהשיכון והשיכונים שלו להודו, כדי לבחון את שיטות-הבנייה של הסאג'מאהאל.

אבל השר פרס כבר עבר מזמן את שרב החיובים הפלחניים.

רוצים לבנות, אייפעס, רכבת-תחתית בתל-אביב. לא יודעים מהי, לא יודעים מניין יבוא הכסף, לא יודעים אם כדאי. אבל השר פרס, בהתפוצות של ראיית הנולד, לקח את כל צמרת משרדו, וטס עימם לפאריס, כדי לבדוק שם את המטרו. הוא לקח עימו אפילו את מנהל רשות הנמלים, כדי לבדוק אם אוניית-משא יכולה לעגון בתחנת המטרו שלייד שעה-הנצחון.

יש חוצפה המגיעה למימרים כי אדה, שיש בה כדי לעורר התפי ענות, ואפילו הערצה. דומני שני פיעה זו של השר פרס וארבעת מזלווי, יבזזה לזכות התחילה זו.

מבחינה ציבורית, נוגעת התחתית התל אביבית לראשיה-הערים של גוש דן, יותר מאשר לשרהחבורה. אבל זה רק דרך אגב.

אין לו מזל, לשר פרס. אך נגע בתעושה, והחלה סידרה של תאונות וכימטה-תאונות באוויר. הכריז מלחמה על תאונות-הדרכנים, ברעש רב, ומייד התחילה עקמת התאונות לקסוק כתיש שיכור. נגע בתחבורה, התחיל גל שביתות של מוכסים, מנהלי עבודה, וכל מי שיש לו יד ורגל בנמלי הים והאוויר. הגיע לדואר, זמרוב סנקציות אפשר להקים אנדרטה של שקי-דואר מל-אים.

וכל זה למרות שהשר פרס מקיים שלוש לשכות (שתיים בירושלים ואחת בתל-אביב), ובהן 12 עובדים (עוזר אישי, שני ראשי-לשכות, נהג, כותב-נאומים ושבע מוזכרות) במחיר כולל למשל-המיסים של 250,000 ל"י השנה. את הלישכה בירושלים ריהס רק עכשיו ב-150,000 לירות, ובכלל זה שני מכשירי טליוויזיה ללשכות, כדי שיוכל לראות ולשמוע את עצמו, בהופעור תיו התכופות על המסך, בעניינים שלעולם אינם נוגעים למישרדיו.

אפשר היה לחשוב ששר כזה יישאר בבית, ישתוק ויעבוד. וארי די, בעור שנת-ייבשלוש, ימסור מקורה קצרה ויכשה, בקוד נמוך, על תוצאות שקידתו.

אך לא ישתוק איש כמוהו. ובדואי לא יישאר בבית.

מינוי אלקטרוני בכפר ירקה

אולי מצפה השר שמעון פרס לכך שמישהו בפני האוייב יסדיר, במקומו, את ענייני הדואר.

למשל: סגן שרהתקשורת החדש, הרי שייך ג'בר מועדי מכפר ירקה.

יש בדיחות הגורמות לדמעות. יש שערוריות הגורמות לצחוק. מינוי זה שייך לפוג השני.

סגן-שר עולה כסף, הרבה כסף, **לישכה. מוזכירה. מכונית-שרר. נהג. השכונות-הוצאות בלתי-מוזכר.** בשביל מה ממנים סגן-שר? כדי שייטול מעל שכם השר חלק נכבד מעומס העבודה, או כדי שייצג את השר בכנסת. וישחרר אותו מן הצורך לנאום שם כל שני ורביעי. מה יעשה השייך ג'בר?

כנסת הוא מופיע פעם ברבע שנה, ונואם פעם בשנה. מסופקני אם שמעתי ששה נאומים שלו בשש שנות ישיבתנו יחד (בתיאורית) במישכן הרם. השייך נואם בערבית, תוך קריאת כל מילה מן הכתב, תוך קושי ניכר.

מבחינה מעשית, קשה לדעת מה יעשה השייך מכפרי-ירקה במישרד הטכנולוגי ביותר של המדינה, מישרד של מחשבים אלקטרוניים, לויני-יחלל, מערכות-טלפון

מסובכות, תחנות-שידור מתוחכמות. מישרד-התקשורת זועק למומחים. יש בו מחסור נורא במהנדסים. טיב השרות שוקע, והגיע לרמה של מדינה טעונת-סיפוח. להכניס את השייך לתפוכות זו — הרי זה חמא על גבי פשע. זול יותר להכניס פיל למחפן של כליי חרסינה.

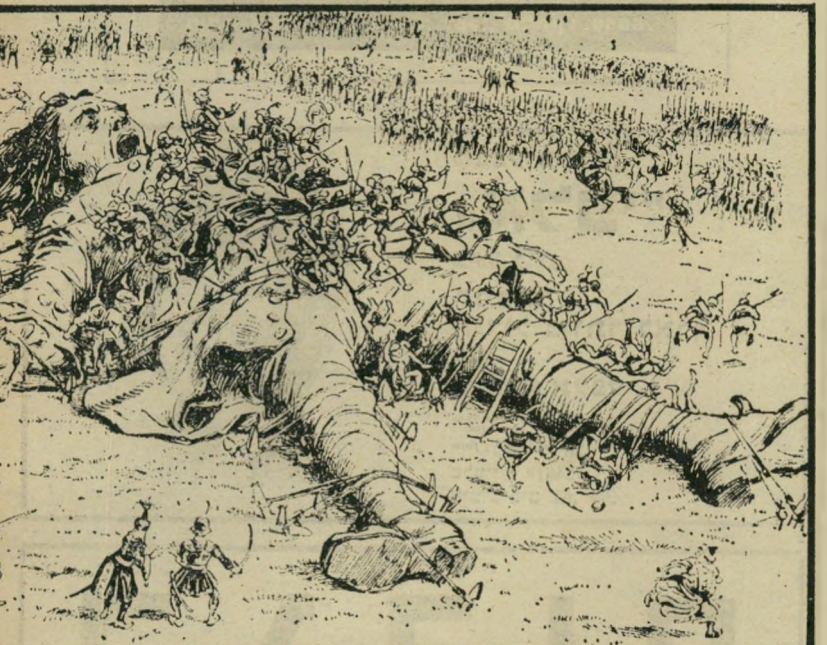
וכן מאליו שלא יתנו לשייך הנכבד להסתפק בשאר ההנאות של תפקידו היקר.

השאלה היא: מה חשבה לעצי מה ישראל-שידמעדה, ודאיה שיש שר חוסר רגישות לדעתיהקה היא הגיעה, כשהחליטה על מינוי זה?

טוב שממנים ערבים לתפקידים בכירים במדינה. דרשתי זאת מזמן. מוצדק בתחלט שבין הערכים האלה יהיה גם ערכי מבני העדה הדרוזית.

אבל מדוע איש זה, וכתפקיד זה?

הדרוזים בולטים בין הערכים בכך שהם משרתים בכחות-הבטחון. אם כן, מדוע

גוליבר בארץ המיסים

בתאונות-הדרכים בנאומי-סרק ובמיבצעי ראות (כובעים לקטנוענים, בתי-דין לשיי פוס-ישה) במקום לספל בריצינות ובשקט בגורמים היסודיים — אין הם יכולים להצליח. אבל הם יכולים לשכך את זעם העתונות — או לשחות לנסות זאת — על-ידי מכול של מודעות על ענייני בטיחות. כולם בכסף טוב, וכולם על חשבון משלם-המיסים, שהסכנה לחיינו לא פחתה. וזהו בריוק מה שעשו.

שוב: במרשת מודעות-המיספרים בעיתונות הביא שמעון פרס רק לשיא חדש שיטה הנהוגה זה מכבר.

יאמר הדבר בכירור: רוב המור דעות הממשלתיות בעיתונות הן מכשירי-שוחד.

הן נועדו לזרם את השר ואת הבוסים של משרדו, ולהעלות בכל מערכת את

ולמה לא, כאשר משרד-הביטחון, הבלוע שלי מן התוצר הלאומי, בשם הגנת המדינה בפני האוייב הזומם לכלותנו, העביר זה עתה את שבעון-הפירסומת הפרטי של שרהביטחון לדפוס היקר ב- יותר, על גבי הנייר היקר ביותר, כשהת- פוצה בקיוסקים מגיעה לכמה מאות? וכאשר כל חיל מפרסם אלבו-ספאר, במחיר רבבות לירות, לשם חלוקתו כשי לעוזר שרהסעד של וולטה העילית?

לכל הביזבוזים האלה יש, כמוי כן, גם מררה מישנית. מישהם צריכים לערוך את כתיביהעת והי אלבומים. וזה מאפשר חלוקת סכרי מייעתק כון עתונאים מסויימים, ההופכים ברך זו לנושאייהכלים העיתונאים שז שרים ופקידים מסויימים.